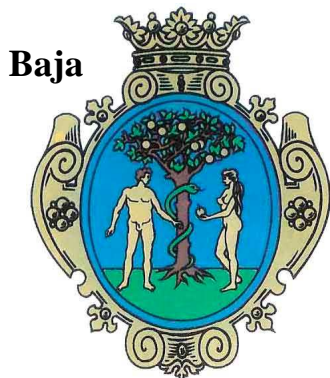

Självbiografi (kortfattad)

av Josef Sz Kemény, 2007-06-03

Jag föddes i Ungern 1949, närmare bestämt i staden Baja i början av september, den tredje, innan löven hade fallit och är den ende sonen till Tibor Kemény. Uppväxt i kommunismen. Min farfar, farmor och mormor levde, men morfar var tyvärr redan borta när jag föddes. Under revolten 1956 lämnade min far Ungern, därmed splittrades familjen. Slutligen, via uppsamlingslägret i Linz, hamnade han i Linköping i Sverige med vita rödakorsbussar direkt från Linz. Efter revolten följde en mycket svår period av fattigdom. Min mor var utan jobb och såväl farfar som mormor fick en mycket låg pension. Livet var mycket svårt och begränsat, eftersom ingen av de hemmavarande var kommunister. När jag förstätt som sjuårigt gossebarn att jag förlorat min älskade far, fick jag nervsammanbrott av det ständiga gråtandet efter honom. Redan då var han allt för mig.

Under kommunismen var kyrkan och religionen förtryckta och någon religionskunskap fanns inte på skolschemat, men det var tillåtet att ha religionskunskap som extra undervisning i själva skolan på kvällarna. Min mor och farmor ville att min syster och jag skulle delta i den extra undervisningen en gång i veckan, och det gjorde vi. Undervisningen leddes av en präst (ursprungligen en munk) från kyrkans församling. Han upptäckte någonting i mig och rekommenderade min mor att jag och min syster skulle besöka kyrkan lite oftare. Och det blev så. I församlingen tog prästerna hand om mig. Redan 1957 blev jag korggosse, och det förblev jag ända till 1964. På sju år fick jag lära mig mycket; hur kyrkan är uppbyggd; hur den fungerar invändigt. I församlingen utgjordes prästerskapet av "elitpräster", varje präst var specialist i sitt respektive ämne; dåvarande kyrkoherden var t.ex. rådgivare åt biskopen av Kalocsa. Så jag var omgiven av intelligenta och kunniga präster. Jag kände mig säker och trygg i deras närvaro och de behandlade mig väl. Antalet präster var fem, inklusive kyrkoherden i St. Antons församling. Här måste jag tillägga, att prästerna var manliga och även var intresserade av kvinnor utanför ämbetet. Man kunde säga att jag tjänstgjorde i kyrkan.

Kort kan jag tillägga att min mor sedan fick ett jobb, 1957, hos ett statligt företag vid namn Styrelsen för Vattenregleringsverket. Dåvarande Generaldirektören träffade min mor innan anställningen, och han lovade henne ett toppjobb och tillhörande hög lön i huvudkontoret, men kravet var att han skulle ha sex med henne. Hon avvisade kravet och fick i stället ett dåligt jobb utanför staden. Till anställningen fick hon en gammal cykel som transportmedel från och till arbetet och en låg lön som det inte gick att försörja sig på. Hon var hemma från arbetet en gång i veckan, på söndagar.

Generaldirektören kände även min far, och var ute efter hans "Robogó", (en kombination av motorcykel och moped) som min far byggt själv. Min far skrev till min mor att hon kunde sälja robogón för ett fast pris. Direktören vägrade att betala, tog robogón ifrån henne och gav henne ca 50 liter vin i stället för pengar. Det var pengar som behövdes till försörjning och inte vin. När min mor protesterade mot betalningssättet och förklarade för honom, att hon hade två små barn hemma, hotade direktören att sparka henne från jobbet.

Därefter skulle han åka någonstans till ett möte och på vägen dit körde han rakt på ett träd och robogón gick sönder. Sedan dess var den aldrig mera brukbar. Han kom undan med lindriga skador.

Livet var mycket svårt efter 1956 för människor som inte var direkt involverade i kommunist systemet, eftersom missbruket av systemet var som värst då. Men vi hade lite tur också. Vid morfars hus där vi bodde, ca 150 meter bort, fanns nämligen en livsmedelsbutik. Föreståndaren för butiken var släkt till oss på farfars brors sida. Han var anställd där tillsammans med en äldre kvinna och de kände oss. Två gånger i veckan gick vi (min syster och jag) till butiken för att handla, men utan pengar. Min syster var för blyg och stannade utanför butiken, medan jag gick in eftersom jag var så illa tvungen. Jag var ett litet åttaårigt gossebarn, en liten blond pojke, som knappt nådde upp till disken. Vår släkting och hans arbetskamrat kände till vår fattiga situation och varje gång vi dök upp plockade de ner basmat i en kasse. En annan viktig butik var grönsaksbutiken, som låg ca 250 meter från hemmet. Föreståndaren var en kvinna. Hon och hennes familj hjälpte min mormor under andra världskriget. Som tack för mormors hjälp, hjälpte hon oss en period, när nöden var som störst. Vi fick även hjälp och stöd av farmor, farmors bror och mormors bror.

1962 dog min älskade farfar och för första gången kände jag mig ganska ensam, eftersom farfar stod i centrum i mitt liv efter min far. Snart var det 1964, ett märkligt och avgörande år i mitt liv. Min mor har fått ett annat och bättre arbete och lite mer betalt. Hon arbetade inte längre utanför staden. Hennes nya arbete var i staden, men inte på huvudkontoret. Hon arbetade i alla fall fortfarande på samma statliga företag men på lönekontoret som fortfarande styrdes av generaldirektören som körde sönder pappas robogó.

Detta statliga företag, som då hette Styrelsen för Vattenregleringsverket (Vízügyi Igazgatóság) hade startat upp ett Teknikum 1963. De flesta som var antagna till den nya skolan var de anställdas barn. Det var min mor och morbror som ville att jag också skulle ansöka till det nya Teknikum. Jag avslutade min folkskola 1964, i juni månad, men innan dess anmälde jag mig till provet som ägde rum någon gång i mars 1964 och i slutet av maj var antagningen till Teknikum klar. Själv tyckte jag att provet gick bra för min del, jag var väl förberedd inför det. Min dåvarande matematiklärare i åttan, som samtidigt var min beskyddare i skolan, kontaktade sin gamla pensionärskollega i samband med provet i Teknikum, eftersom matematik inte var mitt starkaste ämne. Jag fick extra lektioner i matematik för att klara av provet. Min mor hade en fungerade kontakt i företaget, en av de högsta cheferna var skolkamrat med min morbror, så jag var mycket väl förberedd för att bli antagen i det nya Teknikum, såväl genom kunskap som genom kontakter. Visst var jag säker på min sak.

Det var en vanlig skoldag i början av maj. Min kvinnliga klassföreståndare kom fram till mig och meddelade att rektorn ville prata med mig och jag sa att det inte var något problem. Vi gick tillsammans till rektorns arbetsrum. När rektorn fick syn på mig, reste han sig från stolen, sprang fram mot mig och slog mig. Jag fick två gigantiska örfilar på vardera kinden, så att jag såg stjärnor blixtra i mina ögon. Bakom mig stod den kvinnliga klassföreståndaren och började skratta. Jag blev rädd och brast i gråt. Han skrek åt mig: "Har du förstått vad har du ställt till med? Har du ingen skam i dig! Vet du inte hut! Du var den ende som inte blev antagen till Teknikum och därmed har du dragit skam över skolan."

Jag kunde inte prata, jag vände mig om och gråtande lämnade jag rektors arbetsrum för evigt. På väg till klassrummet mötte jag min matematiklärare och han frågade mig varför jag grät. Kort berättade jag vad som hade hänt. Hans ansikte blev rött av ilska, han skakade på huvudet, sa ingenting, med sin hand klappade han min axel vände sig och gick och svor hela tiden tills han försvann i korridoren.

Efter skolan gick jag direkt till farmor och berättade även för henne hur antagningen till den nya skolan hade slutat. "Se farmor, det hjälpte inte att du bad till Gud medan jag skrev provet." Min farmor var mycket ledsen och frågade mig: "Vad skall du göra nu? Du har ingen framtid här." "Nej, det har jag inte", sa jag åt min farmor. "Det har du rätt i, farmor."

Avståndet mellan farmors hus och skolan kunde ha varit cirka 400 eller 450 meter. Det var en lång väg att gå och under tiden hade jag gott om tid som fjortonåring att tänka på min framtid. Jag var dödstrött på den korrupta kommunismen och ville lämna Ungern precis som pappa hade gjort 1956. Jag bestämde mig alltså för att göra samma sak och jag ville gå i pappas fotspår. Jag bad min farmor: "Var god och skriv till pappa och be honom, att så fort som möjligt skicka mig ett inbjudningsbrev." Hon tittade på mig och sa: "En utmärkt idé, det gör jag omgående." Och det gjorde hon.

I slutet av maj kom pappas inbjudningsbrev. Jag var lycklig när jag fick hålla det i min hand. Omgående cyklade jag till en resebyrå, där en medelålders kvinna tog emot mig. Hennes första fråga var: "Vart skall du resa, min lille son?" "Jag skall till Sverige," svarade jag med en viss stolthet. "Jaså," sa hon. "Och vem har du i Sverige?" "Vem? Min pappa!" svarade jag, och då brast jag i tårar. "Han lämnade Ungern under revolten." "Jaså," sa hon igen, "men så här får du inte skriva i ansökan." "Vad skall jag skriva då," frågade jag henne. "Jag skall hjälpa dig fylla i ansökningsblanketten," svarade hon. Ansökan inleddes sålunda: Min far lever och bor i Sverige, i Stockholm, och mitt önskemål är att besöka och träffa honom. Med hennes hjälp gick det fort att fylla i en fullständig ansökan. Hon avslutade det hela med att peka på var min mor skulle skriva under med två vittnen och vad det skulle kosta. "Jag är snart tillbaka," sa jag till henne. Jag cyklade direkt till min mammas arbetsplats, där på kontoret skrev hon under ansökan med två vittnen, hennes bästa väninnor, och sedan cyklade jag till farmor, eftersom farmor betalade avgiften för ansökan. Även hon läste genom ansökan, och tyckte att den var bra skriven. Samma dag lämnade jag in den till resebyrån och fick veta att behandlingen av ansökan kunde ta mellan tre och sex månader.

I början av juni månad fick jag veta att min pojkskola placerat mig på gymnasium, språkinriktning, där ryska var huvudspråket, samt franska. I Ungern på den tiden började man läsa ryska i årskurs fem. När lärarinnan i ryska började berömma Sovjetunionen och kommunisterna och världsspråket ryska, kunde jag inte hålla tyst längre. Jag ställde mig upp och uttalade mig om det ryska språket: "Eftersom min pappa lämnade Ungern på grund av kommunismen och ryssarna, kommer jag aldrig att lära mig deras språk" .Sedan brast jag i gråt. Detta uttalande av en elvaåring kom som blixten från klar himmel. Lärarinnan blev som förstened och kunde varken prata eller röra sig, ty hon var en riktig kommunist. Det blev tyst i klassen. Än idag kan jag inte ryska.

Äntligen kom sommarlovet. Jag hade just avslutat min åttaåriga folkskola, 1956-1964. Jag funderade hela tiden på vad som var orsaken till att jag inte blev antagen till Teknikum. Under hela sommarlovet spelade jag fotboll och badade i Donau. En söndag i slutet av juli månad fick jag mitt livs största överraskning. Efter det att jag kommit hem från stranden, hittade jag ett meddelande från posten. I meddelandet stod att passet väntade på mig på posten. I min glädje glömde jag bort min cykel, som min farmor hade köpt, och sprang ända till posten, halvnaken, (i badbyxor), barfota. När kvinnan på postkontoret sträckte över passet till min hand, tänkte jag på min far igen. Samma kväll visste mina närmaste om tillståndet att lämna Ungern, men jag kunde fortfarande inte förstå att jag inte blev antagen till Teknikum. Det var ett mysterium för mig.

Hösten kom. Hötterminen började den 1 september. Jag fick en kallelse hem till mig från gymnasiet, och i den uppmanades jag att infinna mig vid höstterminens start för gymnasiestudier. Alltså på ett gymnasium som jag aldrig sökte mig till. Jag var tvungen att infinna mig vid höstterminsstarten för att undvika onödiga krockar med kommunismen. Jag tyckte det var roligt att gå i gymnasiet, för jag visste att jag snart skulle sluta där. Jag väntade på inresetillståndet från Stockholm, och det skulle komma vilken dag som helst.

I början av september gick jag en märklig vecka tillmötes. En lärare i femtioårsåldern som jag kände personligen stoppade mig på hemvägen från skolan. Han var verksam vid Teknikum. Han hälsade på mig och sa att skolka första veckan inte leder till ett bra resultat. Jag sa till honom att jag inte skolkade, jag hade varit i skolan och var på väg hemåt. Han försäkrade att jag inte varit i skolan, han hade inte sett mig en enda gång sedan skolstarten och han påstod att jag uppenbarligen ljög. Jag förklarade för honom att jag gick på gymnasiet, för jag kom inte in på Teknikum. "Kom du inte in!" Han höjde rösten "Jag såg antagningslistan och du var också med. Det var ett bestämt antal elever som fick börja nu. Det var som fan! Jag skall noggrant kolla en gång till," lovade han. Dagen därpå träffade jag läraren från Teknikum igen, nästan på samma plats och vid samma tid. Vi hälsade på varandra och jag märkte direkt att han var lite nedstämd. "Du har rätt, fruktansvärt rätt, för du är inte med på antagningslistan, inte på den senaste. Det är en annan som står där i stället för dig. Märkvärdigt!" sa han. Det var sista gången jag träffade läraren från Teknikum. Nu började det komma fram någonting konstigt med antagningen, något som mörklades nästan omgående.

Nästa märkliga möte hade jag i kyrkan, i det lilla rummet där prästerna och korgossarna bytte om till mässan. Det var en söndag kväll, mässan skulle enligt sommartid börja halv sju på kvällen. Konstig nog befann jag mig i kyrkan en timme tidigare i det lilla rummet. Jag satt ensam där och funderade på olika saker, eftersom det plötsligt hände så mycket omkring mig. Så småningom dök en präst upp, en av de fem prästerna som älskade kvinnor mer än Gud. Han gick direkt fram till skåpet, tog ut vinbehållaren och drack ur den. Sedan satte han sig bredvid mig och frågade om jag var ensam. Jag svarade ”Ja, jag är ensam just nu”. Då började han prata.

”Min son, lyssna nu noggrant. Det går ett svagt rykte i församlingen att somliga vill se dig här som präst, en ny kyrkoherde. Du skall inte bli präst, detta yrke är inte för dig. Du skall snart resa till din far, där väntar en del på dig som gäller framtiden. Du skall studera och vara tillsammans med din far. Sedan kommer du att veta, vad det är för uppgift du skall genomföra. Detta samtal skall förbli mellan dig och mig”. Han lade sin högerhand på min vänstra axel, tryckte till lite grann, tog ett djupt andetag, reste sig och gick. Eftersom farfar redan var borta tog jag prästens uttalande ganska allvarligt, för han påpekade att detta skulle jag ta som ett faderligt budskap, fast jag då inte riktigt förstod budskapets innehåll på grund av att varken jag eller tiden var mogen för det.

Hos prästerna fick jag lära mig mycket, som jag redan nämnde. De var intelligenta och pålästa. Prästen som vigde min far och mor i oktober 1948 lämnade kyrkan, gick över till det civila och gifte sig med min mors äldsta syster. Han var matematiker, fysiker, grafolog, alltså en riktig vetenskapsman.

Slutligen fick jag inresetillståndet till Sverige. Resan var bestämd till den 6 oktober 1964 från Budapest via Prag och Berlin till Stockholm, en tvådagars tågresor. Från Berlin till Stockholm hade jag sovvagn. Jag hade gott om tid att skriva ut mig från gymnasiet och ta farväl av mina närmaste, av vänner och kompisar. Visst var jag glad och lycklig. Plötsligt öppnade sig himmelen för en tonårig, som stod inför tre års hård militärtjänstgöring, i en nästan omänskligt styrd kommuniststat. Men så fanns en röst som sa: ”Grabben, vägen är fri till din älskade far, lycka till.” Min far hade flyttat från Linköping till Farsta i Stockholm, så han bodde redan i Stockholm och var redo att ta emot mig.

Den åttonde oktober klockan åtta anlände tåget till Centralstationen. Jag steg av så fort det var möjligt, och började gå framåt. Jag hade en känsla av att pappa skulle komma rakt emot mig. Han kom nästan springande och hans blickar var fästa på fönstret i tåget. Han gick till och med förbi mig, så att jag var tvungen att ta i honom, att dra honom tillbaka, och sa: ”Pappa, känner du inte mig igen?” ”Jo, det gör jag, jag trodde att du fortfarande satt kvar på tåget.” Det var mitt livs allra lyckligaste ögonblick, när jag åter igen kunde krama min pappa.

Det första som fanns på min pappas schema var skola och utbildning. Eftersom vi bodde på Filipstadsbacken, som tillhörde Larsbodaskolan, fick jag börja där och blev placerad i åttan redan i mitten av oktober, så jag kom igång ganska snabbt med studierna. Det gällde såväl höst- som vårtermin.

Hösten 1965 började jag på Farsta gymnasium, i nian, teknisk inriktning. Min far arbetade på dåvarande Televerket i Farsta och hans arbetskamrat hette Stig Gröndal. Denne Gröndal hade en kusin vid namn Lars Gröndal, som var studierektor på Farsta gymnasium. Rektorn för hela skolan var Elis Broberg. Det var ett litet kontaktnät som var nödvändigt i mitt fall. Jag fick en utomordentlig grund för mina framtida studier. Svenskan var det allra viktigaste och jag fick omgående extra lektioner. Lärarinnan i svenska (som om jag minns rätt hette Kerstin Danielsson) var en mycket trevlig, sympatisk pedagog, en kortväxt kvinna med kort, rött hår. Vid ett tillfälle talade hon om framtiden. Hon betonade ännu en gång att jag måste lära mig svenska, eftersom jag skulle komma att skriva om ”stora saker” längre fram på svenska.

Jag trivdes mycket bra i skolan, trygghet och säkerhet var garanterade, så jag fick allt som behövdes för att få en bra start i livet. När jag hade något problem fick jag träffa rektorn närhelst jag ville, likadant med studierektorn. Här måste jag lägga till att jag inte hade problem med någon av mina lärare i olika ämnen och jag tyckte om alla. Efter nian i Farsta gymnasium kom jag in på fackskolan på Norra Real, på teleteknisk linje. 1970 tog jag examen och därmed blev jag fackskoleingenjör.

Jag hade bara ett enda problem, mitt pass gällde nämligen enbart till den 31 december 1966. Att återvända till Ungern var omöjligt. Varken vi eller skolan gick med på det. Men på den tiden var det inte lätt att förlänga ett beslut som hade fattats av en stat i östblocket. Det var någon som rekommenderade min far att han skulle ta kontakt med dåvarande länspolischefen i Stockholms län och tala med honom om ärendet. Länspolischefens rekommendation till min pappa var kort och korrekt. "Sök svenskt medborgarskap och ta i ansökan upp även din son". Det gjorde min far och den 22 oktober 1965 blev jag svensk medborgare tillsammans med min pappa, enligt Kungl. Justitiedepartementet.

Nu var jag äntligen fri och det enda jag behövde göra då var att tänka på framtiden. Hemma hos oss, alltså hos min pappa och mig, började vi prata mer och mer om att nu är det dags att få hit även min syster och mor. Farmor var mycket aktiv i denna fråga, eftersom hon inte ville att min syster skulle bli kvar i Ungern. Min pappa skrev ytterligare ett inbjudningsbrev som gällde både min mor och min syster, och det lämnade min mor in på samma resebyrå i Baja i slutet av november 1965, tillsammans med ansökan.

Våren 1966 fick min mor ett handskrivet meddelande inkastat i brevlådan. I meddelandet stod följande: "V. G. ta kontakt med mig så fort som möjligt, jag befinner mig på Béke Hotel". Båda två gick till hotellet samma dag för att möta denna person. Hon presenterade sig, hon var kvinna, hon var på tjänsteresa, hon jobbade på inrikesdepartementet i Budapest, och hon var handläggare i ärendet. Hon ställde några personliga frågor såväl till min mor som till min syster. Hon avslog omedelbart besöket i Sverige. "Detta passar inte in i systemet," förklarade hon. "Sonen kom inte tillbaka, han är kvar fortfarande hos sin far. I detta fall gäller enbart utvandring från Ungern till Sverige. Ungern är med på att familjen skall återförenas och vi kan ordna det hela med Sverige," förklarade hon. Min mor och syster gick med på hennes förslag. Och det blev så.

När min far fick ta reda på beslutet i Budapest angående utvandringen blev han mycket glad. Då berättade han för mig för första gången på vilket sätt han och hans kompis nådde den österrikiska gränsen en mycket kall, grå novembermånad 1956. Min farmor köpte en "dongó" till min far. En dongó bestod av en vanlig cykel med en liten förbränningsmotor som var monterad på den, en s.k. hjälpmotor. Hans vän hade en liknande dongó med sig, dess hastighet var ca 15-20 km/h. De hade inte hunnit längre än ca 40-45 km från starten, då massor av ryska stridsvagnar dök upp ur intet, ca 20-25 st efter varandra bakom min far och hans vän. Stridsvagnarna hann ikapp dem. De började bli oroliga och undrade vad ryssarna skulle hitta på. Stridsvagnarna körde sedan med samma hastighet som min pappa och hans vän körde. De undrade varför ryssarna hade saktat ner, och varför de valde samma hastighet. Min far och hans vän tyckte att det gick lika bra att ta tag i den första stridsvagnen i ledet och hålla sig fast, så att stridsvagnen drog bägge två ända fram till gränsen. Och det verkade vara så att ryssarna inte hade något emot det ungerska sällskapet. Ryssarna var vänliga och hjälpsamma hela vägen.

Vid den österrikiska gränsen stannade alla ryska stridsvagnar. Ryssarna tog farväl av min far och hans vän, de vinkade och önskade sina extra passagerare lycka till. När min far och vännen hade cyklat över gränsen ställde sig alla stridsvagnar på ett visst avstånd från varandra, rakt i en kö, och därmed hade de stängt gränsen. Även bland ryssarna fanns trevliga och hjälpsamma grabbar.

Om inte ryssarna hade dykt upp, då skulle min far och hans vän aldrig ha kommit fram till gränsen, eftersom hjälpmotorerna var alldeles nya och inte fungerade riktigt, det fanns problem med dem. Min pappa och hans vän var uppenbarligen ute i sista stund.

Här bör jag tillägga, att trots att det i min släkt inte fanns några kommunister, utövade kommunisterna varken terror eller våld mot min familj eller min släkt. Men de var omänskliga och grymma mot andra i stället och det var oacceptabelt. Vi är emot all slags omänsklighet över huvud taget.

En kväll det nya året 1967 frågade min mor om jag ville veta sanningen om Teknikum i samband med antagningen. "Visst vill jag," svarade jag. "Jag träffade din före detta kvinnliga klassföreståndare och hon frågade efter dig samt beklagade att hon inte hade sett dig på rätt länge. Jag berättade för henne att min son är hos sin pappa i Sverige och att han aldrig mera kommer hem igen. Han bestämde sig att resa till sin far efter det att han inte kom in på Teknikum." "Det var jag som låg bakom det hela," erkände den kvinnliga klassföreståndaren. "Teknikums rektor var min bästa väninna och jag bestämde mig för att han inte skulle komma in på Teknikum, eftersom han inte passade in i systemet. Han ställde sig utanför komsomorörelsen och valde kyrkan i stället." "Jag pratade med min väninna och vi tog bort honom från listan, så enkelt var det", berättade hon. "Det gjorde du mycket bra," svarade min mor. Klasföreståndaren ångrade sig därefter, men det var ju alldeles för sent.

Vad vore livet utan problem? Problem fanns, finns och kommer att finnas. Nästa problem hos min familj var att mormor hastigt insjuknade, och min mor återvände till Ungern för att vårda henne, men därefter besökte hon oss årligen många år framåt. Även min syster blev svensk medborgare i december 1975.

Min pappa var en tusenkonstnär och behärskade tekniken väl. Han gjorde ett flertal uppfinningar, jag tar upp två av dem. Den ena var en "Expansions Turbinmotor", och den andra var en "Super Elektrisk Motor". 1985 fick han patent på sin Expansion Turbinmotor.

Kortfattad funktionsbeskrivning: Högt konstant varvtal, liten bränsleförbrukning, det som tillämpas är ett så kallat kretsloppssystem. Ljudlös, stor effekt, ca 3 000 hästkrafter, tillverkad av keramik, små enheter eller motorer kan seriekopplas. Produktens fördel är att den kan drivas med vilket bränsle som helst, bland annat bensin, diesel, etanol, metanol eller flytande gas, men slutmålet är att den ska drivas med destillerat vatten. Tillverkningskostnaderna är billigare än för dagens konventionella motorer. Miljömässigt sett är den den renaste och driftmässigt sett är den säkraste. Målgrupper är bland annat bil-, flyg-, tåg- och fartygsindustri samt kraftverk.

Målet var att få fram en prototyp av uppfinningen. Min pappa kom i kontakt med STU, Styrelsen för Teknisk Utveckling (idag NUTEK), ett statligt finansieringsföretag. Handläggaren avvisade ansökan direkt, och bad min far att sluta helt att tänka på prototypen. Han menade att motorn inte hade någon framtid och att det inte var någon idé att satsa på den. Att pappa var utlänning gjorde inte heller saken bättre. Detta var år 1983. Då bestämde sig min far för att själv ta fram prototypen. Han arbetade fortfarande på Televerket och jag på Ahlsell VVS AB i Hammarbyhamnen.

Vi delade upp uppgifterna, han tog tekniken i sin hand, medan jag tog hand om ekonomin och affärskontakterna. Vi bildade ett motorutvecklingsföretag, och i det var hela familjen med. De första verkstadsmaskinerna köpte vi från Småland, närmare bestämt från Örnmaskinerna AB i Storebro. Vi träffade Ivar Gustafsson, ägaren till Örnmaskinerna, hemma hos honom i Storebro. Eftersom Ivar Gustafsson och min far var tekniskt kunniga, var temat redan givet: motorn, växthuseffekt och framtid. Klimatförändringen var redan då en huvudfråga. Gustafsson hade samma uppfattning om växthuseffekten och klimatförändringen som min far hade. Vidare var konst och samhällsbyggande ett tema. Han berättade att han tidigare varit VD för Storebro Bruks AB, och hur Storebro byggdes upp till ett modernt samhälle.

Vi träffade denne Ivar Gustafsson två gånger hemma hos honom i Storebro. Pappa och han pratade om allt mellan himmel och jord: vetenskap, teknik, konst och även politik, men vad som var märkvärdigt i det var att de två samtalande på en högre kunskapsnivå. Stundvis fick jag och min syster lyssna noggrant för att kunna hänga med i resonemanget.

Vid det första mötet fick vi ett flertal broschyrer av Gustafsson. I den ena broschyren hittade min syster ett foto av honom, när han var mycket yngre. Hon gjorde en teckning av porträttet och gav honom det som present vid det andra mötet. Han var mycket glad för porträttet, eftersom ingen hade tecknat honom tidigare. En sak som är klar är att vi hade ett oförglömligt umgänge med honom i Storebro. Den enda större affär som min pappa har gjort, gjorde han med just Ivar Gustafsson och pappa var mycket nöjd även med hans maskiner. De har upprättat en kontakt mellan varandra, och när kontakten upphörde vet jag inte. Så sent som 1985 visste han om att pappa fått patent på sin uppfinning.

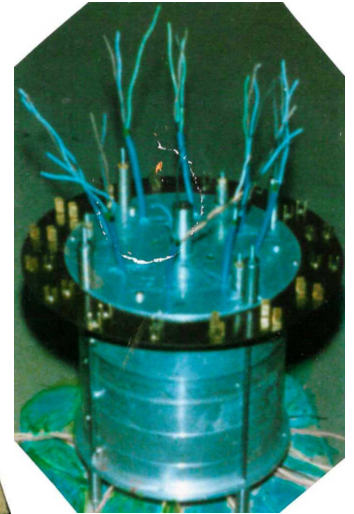
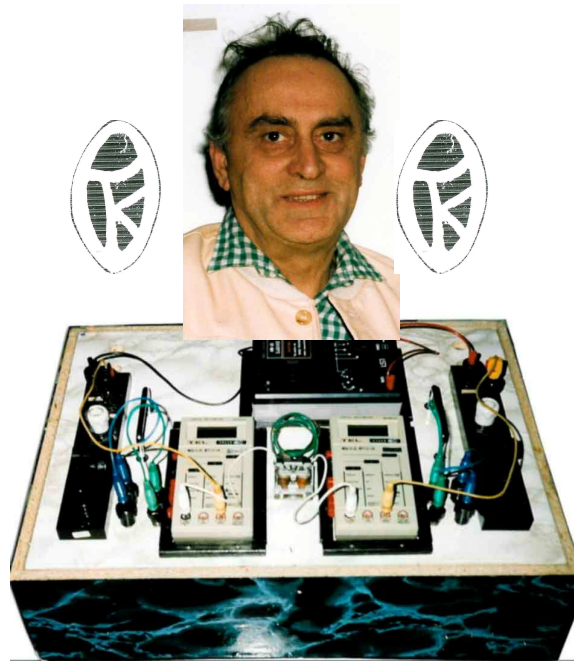
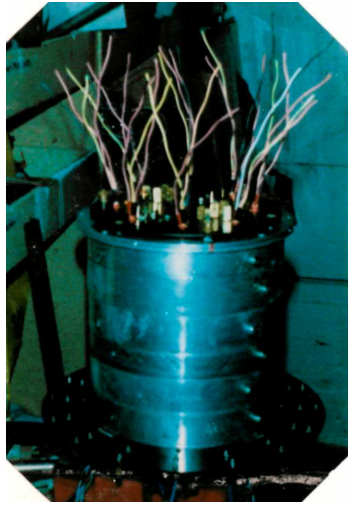

Ivar Gustafsson, Storebro
Av Emöke Kemény, 1983

Tibor Kemény

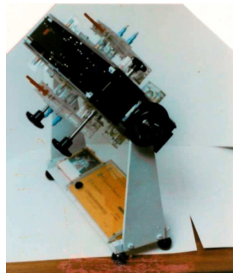
Jag byggde upp en verkstad åt min far utan lånade pengar. I Hammarbyhamnen, nära Ahlsell låg Björklunds Co. Där hade jag handlat massor av olika verktyg och material från och med 1983 till och med 1990. Jag hade även mycket bra kontakt med ett annat maskinföretag, Maskin AB Karlebo i Kista. Dessa tre maskinföretag gav mig möjlighet att bygga upp en relativt billig men komplett verkstad för att få fram prototypen. 1990 var ca 70 % av prototypen färdigtillverkad i egen verkstad.

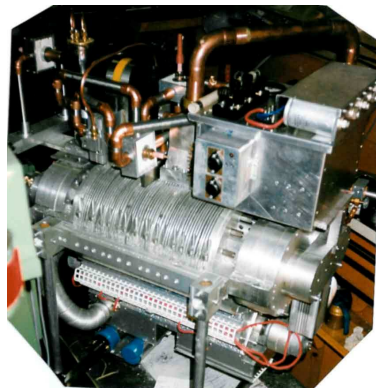
"Ny Super Elektrisk Motor" Prototyp, 1979.

Vi har också lämnat in en patentansökan på en "Super Elektrisk Motor", 1990. Den var en av de mindre av pappas uppfinningar.

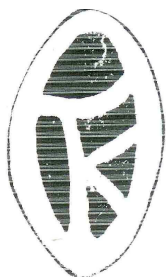
Kortfattad funktionsbeskrivning: Den nya elektriska motorn fungerar med ett nytt strömkretssystem som bland annat saknar spänning. Detta innebär att motorn saknar värmeförlust och därmed utnyttjar sin effekt på bästa möjliga sätt. Effekten är ca 150-200 hästkrafter. Motorns körtid är mycket längre än dagens elbilar. Vid provkörningen av motorn fungerade det väl. Målgrupp var bland annat bilindustrin.

Expansions Turbin Motor, modell-3, 1982

Expansions Turbin Motor, prototyp - 1982

Kortfattad funktionsbeskrivning: Högt konstant varvtal, liten bränsleförbrukning, det som tillämpas är ett så kallat kretsloppssystem. Ljudlös, stor effekt – ca 3000 hästkrafter, tillverkad av keramik, små enheter eller motorer kan seriekopplas. Produktens fördel är att den kan drivas med vilket bränsle som helst, bland annat bensin, diesel, etanol, metanol eller flytande gas men slutmålet är att den ska drivas med destillerat vatten. Tillverkningskostnaderna är billigare än dagens konventionella motorer. Miljömässigt sett är det den renaste och driftmässigt sett är det den säkraste. Cirka 70% av prototypen är redan tillverkad. Målgrupper var avsedda bland annat bil-, flyg-, tåg- och fartygsindustri samt kraftverk.

Vi har också grundat ett affärsutvecklingsföretag. Med dess hjälp började jag marknadsföra de nya motorerna världen över. Jag tog kontakt med en rad motortillverkare, bl.a. i USA. I USA var bl.a. General Motors och Chrysler mycket intresserade av bägge motorerna. I Sverige var SAAB ointresserade och Volvo har blandade ihop Expansions Turbin Motorn med Wankelmotorn. Med andra ord: Volvo förstod inte funktionen hos den nya motorn och vände den ryggen.

Men ödet ville helt annat. Våren 1991 gick vår gode fader bort. Därmed rasade allt som vi byggt upp sedan 1979. Jag var inte kapabel att fortsätta pappas tekniska verksamhet i företaget. Det finns inte ord, det går helt enkelt inte förklara hur det kändes när pappa plötsligt var borta.

1992 träffade jag en ungrare som var här i Sverige på ett släktbesök. Han besökte även oss och blev mycket intresserad av Expansion Turbinmotorn. Han hade eget företag i Ungern, han var tekniker och flygplanskonstruktör, Han hade ett samarbete med Försvarets flyghögskola i Ungern och han var god vän med dess chef. Efter Sverigesbesöket reste han hem igen, träffade sin vän och berättade allt som han förstod av motorn. Även chefen för Försvarets flyghögskola blev mycket intresserad av den nya produkten. Slutligen kom chefen och jag överens om att Försvarets flyghögskola i första hand skulle försöka bygga färdigt prototypen i sitt motorlaboratorium. Allt gick bra enligt planeringen, men problemet var att motorn innehöll så många hemligheter att det helt enkelt inte gick att bygga färdig prototypen, trots att Ungerns främsta forskare och civilingenjörer var inkopplade, även från det tekniska universitetet i Budapest. Det yttersta målet med bägge motorerna var att försöka minska den globala uppvärmningen i samband med den globala klimatförändringen. Tidpunkten var perfekt för att starta verksamheten, men pappas bortgång satte stopp för den.

Efter hans bortgång var det dags igen: ”börja om från början, börja om på nytt”. Detta var arvet från vår fader. Han lärde oss mycket om såväl vetenskap som hantverk. Visst, han lämnade oss, men hans kunskap och kärlek lever i oss fortfarande. För oss var han allt.

Att starta om verksamheten i den tidigare andan var inte lätt. Först gällde att med dessa två speciellt konstruerade motorer hade man tänkt sig att begränsa växthuseffekten, alltså den globala uppvärmningen. Nu gäller det att arbeta för mänsklighetens överlevnad. Att syssla med ämnet klimatförändring är en svår sysselsättning, det är en omfattande vetenskap. Det räcker inte att man har vetenskap om framtiden, den bör man på något sätt även kunna bevisa. Vad gör man om man själv inte har råd och möjlighet att medverka i en global klimatforskning? Då får man noggrant följa utvecklingen i ämnet och forska själv efter de material som är tillgängliga för allmänheten och som passar väl in i den modell man har själv. Då har man en färdigställd modell om universum och klimatförändring samt motsvarande bevis som forskarna har skaffat fram.

1994 började jag forska efter lämpligt material i samband med astronomi och klimatforskning och sammanställa och jämföra forskningsresultatet med min modell. Det gör jag ännu, eftersom upptäckten av nya saker kan förstärka min modell.

1999 såg jag ett tv-program om den brasilianske arkitekten Oscar Niemeyer. Hans sätt att kombinera natur med arkitektur fascinerade mig och plötsligt expanderade arkitekturen i mig, sedan dess brinner jag för den. Med andra ord: det var brasilianen Oscar Niemeyer som inspirerade, väckte och tände arkitekturen i mig.

Jag var hela tiden medveten om att den globala klimatförändringen är lika med ändens tid och att slutet kommer, det är bara en tidsfråga. Att överleva de fruktansvärda katastroferna som vi alla står inför är en mycket svår uppgift. Det enda sättet att överleva är ett hus eller ark som kan klara av kommande översvämningar, jordbävningar, orkaner och bränder. Slutligen, med tanke på framtiden, fick jag fram ett hus/en ark som jag placerade på ett antal ben. Husformen tog jag direkt från kosmos, och döpte den till ”den kosmiska arkitekturen”. Material i detta sammanhang skall vara bl.a. glasfiber, kolfiber, stål eller avancerad komposit. Det nya huset döpte jag till ”HavsHus”.

Den 11 december 2000 lämnade jag in min patentansökan till Patentverket här i Stockholm, och den 19 mars 2004 erhöll jag patent på mitt Havshus. Sedan 2001 bygger vi illustrerade havshusmodeller och hittills har vi hunnit bygga över sextio olika. 2002 grundade vi ett arkitektföretag och från och med 2004 har det en hemsida. På den återfinns företagets program med vetenskap som grund. Det enda som återstår är att få fram en prototyp. Jag har kontakt med det statliga finansieringsbolaget Almi Företagspartners AB, Stockholm. Men jag har kommit lika långt med detta Almi som min far gjorde på 80-talet med dåvarande STU.

När min farfar fick höra att min far ville lämna landet, sa han följande till min far: "Min son, kom ihåg, vart än du kommer att hamna, kommer du aldrig att kunna slå rot där, så att vi kommer att förbli utlänningar." Med fyrtiotre års facit i min hand, måste jag tyvärr konstatera att min farfar hade fullständigt rätt i sin filosofi.

Vad vi har lärt oss av vår pappa är att arbeta självständigt, försöka vara oberoende. Har man ett mål skall man fullfölja det, man skall aldrig backa om man har rätt, och försöka vara så ärlig som möjlig.

Affärer och affärsverksamhet i min släkt. Min farfars far var murare, timmerman och musiker och företagare. Han tillverkade med sin far tegelplattor till byggindustrin i början av 1800-talet. Min farmors bror var en riktig handelsman, han hade en framgångsrik järnaffär på 30- och 40-talet i Baja.

Som avslutning på min korta biografi kan jag nämna att jag skrev ca 500 dikter, av dem cirka en femtedel på svenska mellan år 1973-1983. Detta år skulle ha börjat mycket bättre om vår mor inte hade gått bort den 13 januari.

Efter att man läst min bok, (Den globala klimatförändringen och ändens tid) kanske många vill veta om jag är religiös och troende? Svaret är kort och korrekt: Jag är varken religiös eller troende. Har man så omfattande kunskap och vetskap om världar och livet som jag äger, blir man aldrig troende. För övrigt är att vara troende en relativ sak.

Syftet med denna bok är följande:

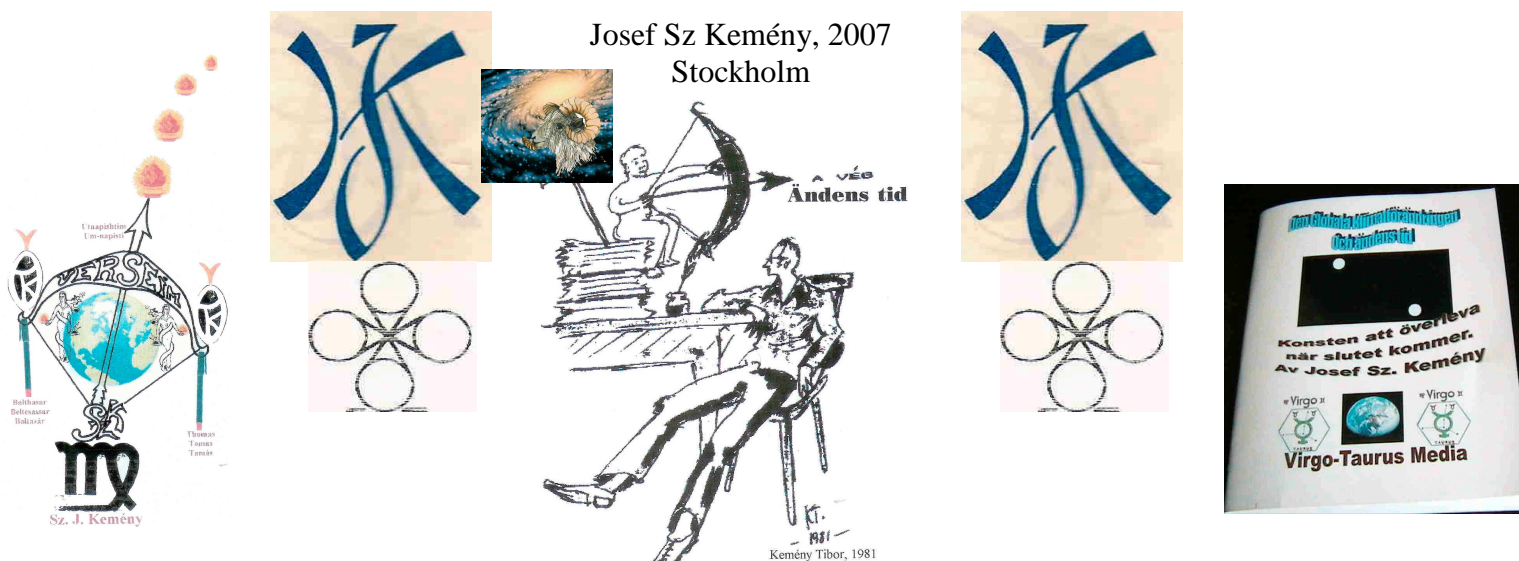
att budskapet om den globala klimatförändringen och ändens tid skall nå så många människor världen över så möjligt

att så många människor världen över som möjligt skall förstå budskapet

att sälja så många böcker på så många språk som möjligt världen över

att inkomsterna skall investeras i globala byggprojekt världen över

att samarbeta med ärliga och förståndiga människor världen över för vår överlevnads skull, ju fler vi är, desto starkare är vi.

Stamträdet

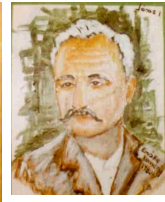
Kemény

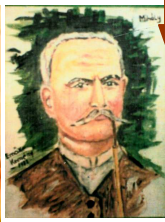
Hermann

Kemény
1800-1848

Páli Katalin Hermann József
Bröllopsår: 1842

Bleszics Anna Kemény Mihály
Bröllopsår: 1868

Hermann Júlia Hermann János
Bröllopsår: 1886

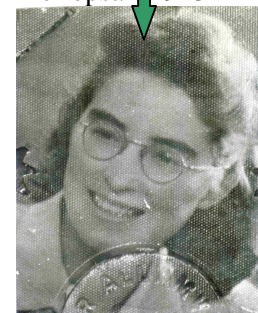
Kiss Mária Kemény Lajos
Bröllopsår: 1909

Bátaszéki Borbála Hermann/Pálfalvi János
Bröllopsår: 1923

Pálfalvi Mária Kemény Tibor
Bröllopsår: 1948

Hermann/Pálfalvi Mária Magdolna

Kemény,
Emöke Magdolna

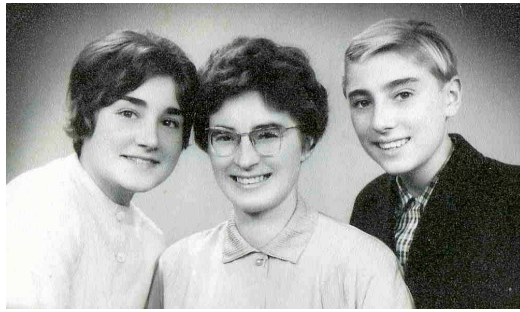

Kemény,
Szabolcs József

Mitt stamträds långa väg från Sumer, Kanaan, Palestina, Asien till Europa och Skandinavien. Mina förfäder var fattiga men ärliga människor. Men i kunskap var de däremot mycket rika.

Våren 1956, min far och jag, Baja

Sommaren 1964, tillsammans med min mor och syster, Baja

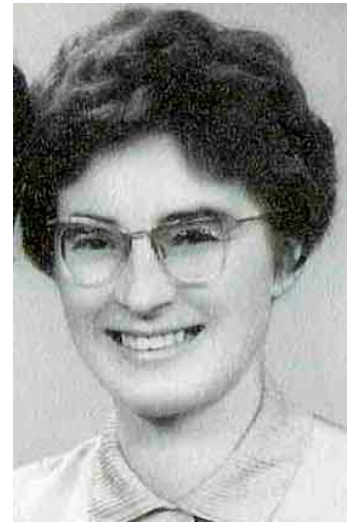
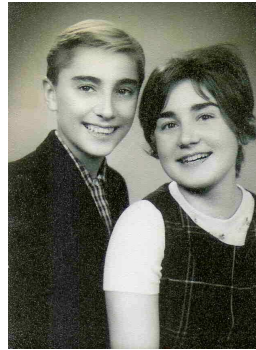
Våren 1956, min syster, min far och jag, Baja

Min far Tibor Kemény

Min syster och jag, Baja

Min mor Maria Kemény

Min Familj

Min Familj

1980

1986

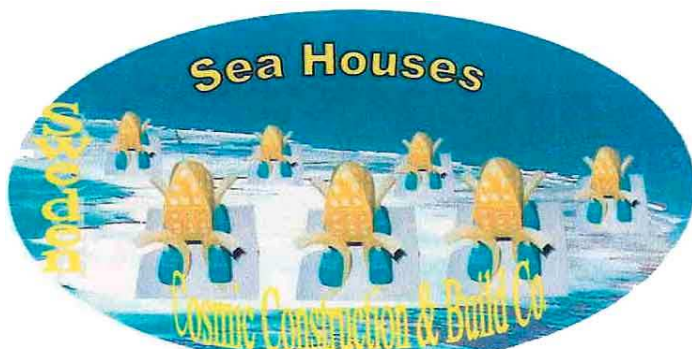
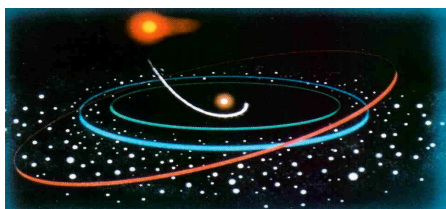
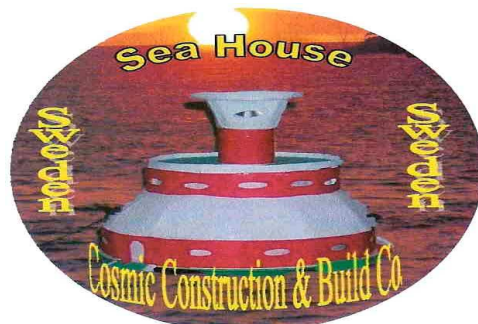
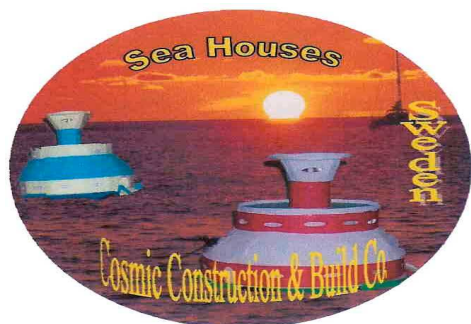
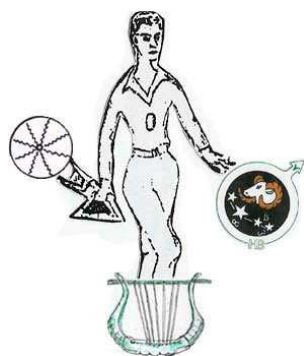
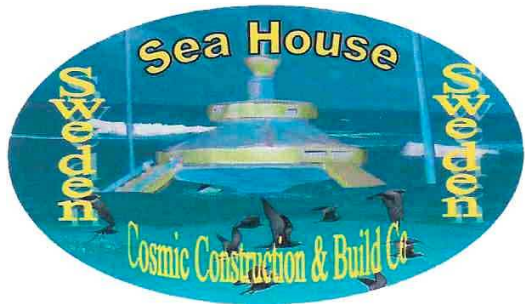

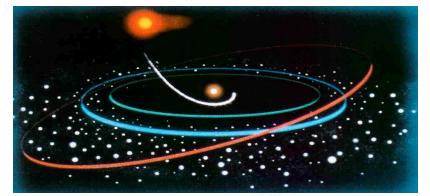
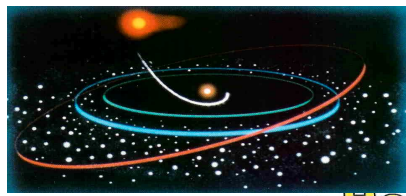
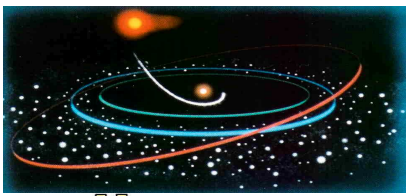
Min Familj

1986

Den kosmiska arkitekturen

Sea House

Sea House

Sea House

Sea House

